

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ



ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ ΜΗΧΑΝΙΚΩΝ

ΣΤΟΝ ΑΠΟΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟ ΚΑΙ ΤΗΝ ΥΠΟΚΡΙΣΙΑ, ΑΠΑΝΤΑΜΕ:

**Ο ΑΓΩΝΑΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ,
ΓΙΑ ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΑ ΔΗΜΟΣΙΑ, ΚΑΘΟΛΙΚΗ, ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΗ ΑΣΦΑΛΙΣΗ!**

Με αφορμή την επικαιρότητα των ημερών, τις προτάσεις για «δημοψηφισμα» και τις «προτάσεις μορφής», το σχόλιο που μπορεί κανείς να κάνει με βεβαιότητα είναι ότι, για την κυβέρνηση, ακόμα κι αν δεν υπήρχε μια τόσο «βολική» αντιπολίτευση, τύπου ΠΑΣΟΚ-ΣΥΡΙΖΑ, θα ...έπρεπε να την εφεύρει! Πράγματι, τι καλύτερη «υπηρεσία» στην κυβέρνηση από τις «θεσμικές», τάχα «υπεύθυνες», παρεμβάσεις των κομμάτων αυτών, οι οποίες επικεντρώνουν απλά και μόνο σε ένα νομοσχέδιο, τη στιγμή που αφήνουν στο απυρόβλητο, τόσο την ουσία της πολιτικής που βρίσκεται πίσω από αυτό (της ανταποδοτικότητας και του κεφαλαιοποιητικού συστήματος), όσο και το υπόλοιπο, εξίσου άθλιο για τα συμφέροντα των εργαζομένων, νομοθετικό πλαίσιο που την υπηρετεί, από το νόμο Σιούφα, ως το νόμο Ρέππα και τους πρόσφατους 3518/06 και το νόμο για την αξιοποίηση της περιουσίας των ταμείων. Για όλα αυτά τσιμουδιά! Και, την ίδια στιγμή, με την τακτική αυτή, όχι μόνο το λαϊκό, εργατικό κίνημα καλείται να «στοιχηθεί» πίσω από τα συμφέροντα του ενός ή του άλλου αστικού κόμματος, αλλά καταφέρονται και νέα χτυπήματα: ακόμα δεν έχει στεγνώσει το μελάνι από την επαίσχυντη υπογραφή της νέας, 2ετούς και πάλι, Εθνικής Γενικής Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας από την ηγεσία της ΓΣΕΕ, μια Σύμβαση όχι απλά πείνας, αλλά ουσιαστικής νομιμοποίησης της ελαστικής εργασίας και των απολύσεων. Οι εργαζόμενοι, φυσικά, δε θα αυτοχειριαστούν αναθέτοντας τη δέσφηση «σωτηρία» τους στους «εργολάβους» της υποταγής και της εναλλακτικής αστικής διαχείρισης, όπως είναι το ΠΑΣΟΚ και ο ΣΥΡΙΖΑ. Μπροστά στο εργατικό κίνημα και σ' αυτό των εργαζόμενων μηχανικών πιο ειδικά, βρίσκονται δυο επιλογές: η μια, η επιλογή της ήττας και της υποταγής στο πολιτικάντικο παιχνίδι ανάμεσα στα κόμματα του ευρωμονόδρομου. Η άλλη, η επιλογή της προοπτικής και της ελπίδας, η επιλογή του ταξικού αγώνα, μέσα από τις γραμμές του ΠΑΜΕ με συνθήματα και αιτήματα τις ανάγκες της λαϊκής οικογένειας στο σύνολό τους κι όχι όσο «επιτρέπει» η κερδοφορία του κεφαλαίου.

Φυσικά, θα μπορούσε κανείς να αναρωτηθεί: δε θα μπορούσε να αξιοποιηθεί σε αυτά τα πλαίσια και η μορφή πάλης του δημοψηφίσματος; Όμως, το πρόβλημα δεν είναι γενικά κι αόριστα ΝΑΙ ή ΟΧΙ στο δημοψηφισμα (ή στις προτάσεις μορφής κλπ.). Πρώτα και κύρια, το ζήτημα είναι που δίνει κανείς το «βάρος» του: στους μαζικούς, ταξικούς αγώνες με αιτήματα και στόχους που ανταποκρίνονται στις λαϊκές ανάγκες, ανοίγοντας το δρόμο για ριζοσπαστικές αλλαγές στον πολιτικό συσχετισμό σε μια πορεία, ή, στις «υπεύθυνες, θεσμικές παρεμβάσεις» στα στενά πλαίσια του κοινοβουλευτικού παιχνιδιού, που μόνο στόχο έχουν τον αποπροσανατολισμό από την πολιτική ουσία (ως προς την οποία υπάρχει πλήρης ταύτιση) και την αποκόμιση απλά και μόνο «αντικυβερνητικών» κερδών για τη συνέχιση της ίδιας πολιτικής; Από την άποψη αυτή, ακόμα και το ερώτημα με το οποίο ΠΑΣΟΚ και ΣΥΡΙΖΑ, ΓΣΕΕ-ΤΕΕ κλπ. προπαγανδίζουν τη διεξαγωγή του δημοψηφίσματος, είναι εξαιρετικά χαρακτηριστικό: δεν υπάρχει τίποτε άλλο να πάρουν θέση οι εργαζόμενοι, παρά μόνο το αν δέχονται το συγκεκριμένο νομοσχέδιο! Που σημαίνει, σε απλά λόγια, να νομιμοποιήσουν, σιωπηρά, όλα τα προηγούμενα που οδήγησαν ως εδώ και έχουν ήδη κατεδαφίσει σε πολύ μεγάλο βαθμό τα ασφαλιστικά τους δικαιώματα. Το «κόλπο», βέβαια, είναι πολύ παλιό και πολύ «φτηνό» για να πιάσει. Είναι, όμως, χαρακτηριστικό του τι είδους «αντιπολίτευση» κάνουν ΠΑΣΟΚ-ΣΥΡΙΖΑ – και οι ανά χώρο συνδικαλιστικές τους δυνάμεις, όπως στη ΓΣΕΕ και το ΤΕΕ – απέναντι στην ουσία της κυβερνητικής πολιτικής.

Στον αντίποδα αυτής της γραμμής εσωμάτωσης και ξεπουλήματος των εργαζομένων, το ταξικό εργατικό κίνημα και το κίνημα των εργαζόμενων μηχανικών στα πλαίσιά του, μπορούν και πρέπει να αξιοποιήσουν τη διαδικασία της διεκδίκησης ενός δημοψηφίσματος για να καταδικαστεί το σύνολο της αντιλαϊκής κυβερνητικής πολιτικής, της πολιτικής της ΕΕ που πιστά υπηρέτησε και υπηρετεί και το ΠΑΣΟΚ και δε διαφωνεί μ' αυτήν σε τίποτε ουσιαστικό ο ΣΥΡΙΖΑ. Της πολιτικής που γκρεμίζει και συρρικνώνει τα εργασιακά, μισθολογικά, ασφαλιστικά, μορφωτικά δικαιώματα των εργαζομένων και της νεολαίας. Πάνω απ' όλα να συνδυάσουν και να εντάξουν τη διεκδίκηση για ένα τέτοιο δημοψηφισμα στους μικρούς και μεγάλους καθημερινούς αγώνες ενάντια στις αναδιαρθρώσεις, στις ιδιωτικοποιήσεις, για τα αιτήματα και τους στόχους που προβάλλει το ΠΑΜΕ και έχουν γίνει σημείο αναφοράς του ταξικού εργατικού και λαϊκού γενικότερα κινήματος. Με βάση αυτή τη λογική, η «Πανεπιστημονική» καλεί τους εργαζόμενους μηχανικούς να δυναμώσουν τους αγώνες, να ενισχύσουν τις δυνάμεις του «Συντονιστικού των κλαδικών επιτροπών Αγώνα για το Ασφαλιστικό» και αυτές του ΠΑΜΕ Μισθωτών Τεχνικών, να απαιτήσουν τη διεξαγωγή ενός δημοψηφίσματος καταδίκης της αντιλαϊκής πολιτικής για το ασφαλιστικό στο σύνολό της, μαζί και τους υπεύθυνους για αυτή την πολιτική, τα κόμματα του ευρωμονόδρομου. Να απαιτήσουν την κατάργηση όλων των αντιασφαλιστικών νόμων ΝΔ και ΠΑΣΟΚ (δηλαδή ΚΑΙ του 3518/06), να μην εφαρμοστεί, να καταργηθεί ο νόμος Πετραλιά, ακόμα κι αν ψηφιστεί. Να απαιτήσουν ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΣΦΑΛΙΣΗ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ με κατώτερο μισθό 1400 ευρώ, κατώτερη σύνταξη 1120 ευρώ, σύνταξη στο 80% του τελευταίου μισθού, διπλασιασμό των αγροτικών συντάξεων, σύνταξη στα 55 για τις γυναίκες και στα 60 για τους άνδρες, πέντε χρόνια λιγότερο για τα ΒΑΕ.